

CHƯƠNG THỨ NHẤT

BẠCH NGỌC MỸ NHÂN

Rồi mười năm sau...

Bao nhiêu là vật đổi sao dời, bao nhiêu là biến thiên dâu bể...

Bao nhiêu là dĩ vãng trôi dần theo ký ức lãng quên...

Nhưng tình yêu vẫn cứ là một vết loang không đậm cũng chẳng nhạt mà thời gian không làm sao gột rửa, mà mưa gió cuộc đời không thể xóa nhòa.

Lý Tầm Hoan đã tìm quên vết thương đó trong men rượu nồng, trong những bóng dáng giai nhân, nhưng rượu nồng chỉ đốt cháy hai buồng phổi, huỷ diệt đi xác thân, và cuối cùng cũng mang theo vết thương ray rứt vào lòng đất lạnh.

Bây giờ bên kia bờ thế giới, chẳng hiểu chàng đã quên được hay là chưa ?

Tiểu Phi ngồi nghiêng dựa lên mạn thuyền nhớ lại người bạn cũ, chàng không khỏi ngậm ngùi thở dài...

Chính chàng cũng mang phải vết thương ấy và chàng cũng đã tìm lãng quên bằng cách theo Lý Tầm Hoan ngao du khắp sơn cùng thủy tận, khẩn thắng cảnh danh sơn.

Nhưng núi dù đẹp non dù xinh, nguồn cảm hứng chỉ dâng lên chốc lát, nỗi buồn triu triu lại kéo đến tâm tư !

Bài học thấm thía của tình yêu ấy, thêm vào sự cố công rèn luyện của Lý Tầm Hoan, con người của Tiểu Phi bây giờ đã biến đổi hẳn.

Từ một chàng trai man dại ngang tàng, Tiểu Phi đã biến thành một trang thanh niên rất mực phong lưu, phong lưu còn hơn cả Lý Tầm Hoan thuở trước.

Cái tên Tiểu Phi của chàng, bây giờ được thiên hạ giang hồ gán thêm một cái ngoại danh “Lưu Hương Đạo Soái” một ngoại danh thật hào hùng mà cũng thật phong lưu, đúng nghĩa với nếp sống của chàng hiện tại.

Từ một tên Mai Hoa Đạo giả danh để cứu bạn, chàng nghiêm nhiên trở thành một Đạo Soái khét tiếng giang hồ về tài trộm cũng như về hành vi hiệp nghĩa.

Tiểu Phi đã nhất định tạo cho mình một cái thính danh, thì bây giờ cái thính danh đó đã đến với chàng, dù rằng cái danh không đẹp mấy.

oOo

“Mỹ Nhân Bạch Ngọc, báu trên đời.

Công tử là ai, lại giữ chơi !

Nếu muốn thân còn, đừng tiếc vật,

Canh ba, đổi chủ, đúng như lời !”

Mảnh giấy đến tay trong ngày, dĩ nhiên hạng định canh ba là chỉ vào đêm nay.

Đêm nay, canh ba có kẻ đến đây, lấy một vật báu mà hấn trân trọng giữ gìn, trân trọng hơn sinh mạng của hấn.

Mảnh giấy màu hồng tươi, hiện còn nằm trên mặt bàn đá hoa, những nét chữ tân kỳ nhưng không kém kiêu kỳ lộ lộ dưới ánh đèn sáng rực.

Mảnh giấy khôn ghi tên người tiếp nhận, nó đến tay ai là người đó tiếp nhận, và chắc chắn nó đã đến đúng nơi, đúng người, nên người nhận nó như nhận cả một trời lo lắng.

Mảnh giấy không ghi người ký gửi, song khẩu khí của mấy dòng thơ đã thừa nói người gửi là ai.

Chiếc bàn, đặt tại một gian khách sảnh trong tòa phủ trạch của một thế gia vọng tộc đất Bắc kinh, chủ nhân là một công tử hào hoa phong nhã, họ Kim tên Bạc Hoa.

Hiện tại, Kim công tử ngồi nơi bàn, trầm ngâm nhìn mảnh giấy rải trên mặt bàn, nhìn hàng giờ mà mắt không chớp.

Gương mặt Kim công tử biểu lộ niềm thống khổ vô biên, niềm thống khổ có ao ước ẩn sâu cảm hờn luyến tiếc.

Nhìn mảnh giấy, Kim công tử có cảm nghĩ là mình nhìn một câu điệp của Diêm Vương do quỷ sứ vừa mang đến cho một con bệnh nan y còn thích sống.

Kim Bạc Hoa không đến nỗi quá cô độc trong gian đại sảnh. Bên cạnh hấn, còn có ba người nữa, nhưng sự hiện diện của ba người này cũng không tạo cho hấn sự bình tĩnh trước cơn bão do mảnh giấy mang lại.

Hãy nhìn xem ba nhân vật bầu bạn với Kim công tử hôm nay để đoán định những diễn biến trong những giờ phút sắp đến.

Một người, thần sắc uy mãnh, tuổi đã cao niên tóc điểm hoa, râu điểm hoa, vận áo gấm, tay chấp sau lưng, đi tới, đi lui, nối liền hai bức tường đại sảnh, đi mãi không ngừng, có lẽ đi từ lâu lắm, có lẽ cộng lại tất cả những bước đi của lão sẽ có một khoảng đường dài bằng đoạn đường từ Bắc Kinh đến Trương Gia khẩu.

Người thứ hai, vóc gầy, xương lộ, mắt sáng như mắt chim ưng, khí sắc âm trầm, vận áo đen, ngồi cạnh Kim Bạc Hoa, đôi tay vuốt vuốt cặp Phán Quan Bút bằng thép tốt, đặt trên mặt bàn. Mười ngón tay gầy guột trông như mười chi61c móng sắt, tầm thước người này khá cao.

Hai người đó, gương mặt trầm trọng, ánh mắt nghiêm lạnh không ngừng nhìn ra cửa chán, rồi từ cửa chán nhìn sang cửa sổ lại từ cửa sổ trở về cửa chán.

Người thứ ba là một lão nhân trọc đầu, gầy ốm, thấp bé, vận áo màu tía, ngồi nơi một góc tường, đôi mắt nhắm nghiền. Toàn thân người này không có một đặc điểm nào chứng tỏ là con người siêu việt. Chỉ có đôi vành tai thay vì bằng xương bằng da, bằng thịt lại bằng một chất liệu kỳ lạ.

Lão nhân áo gấm đi một lúc, đột nhiên lại bước gần chiếc bàn cầm mảnh giấy lên, cười lạnh:

-Thế này là nghĩa làm sao ? Thỉnh cầu ? Hăm dọa ? Mượn ? Cường đoạt ? Chỉ bằng vào một mảnh giấy con này, mà ta phải mất một vật báu giá trị liên thành ? ...

Lão vỗ tay đánh bốp xuống bàn, cao giọng nói :

-Đạo Soái Lưu Hương ! Lưu Hương ! Thế ra dưới ánh mắt người bọn anh hùng cứu thành tại Bắc Kinh này là những vũ phu vô dụng chẳng ?

Kim Bạ Hoa cau đôi mày nặng trĩu sâu, từ từ thốt:

-Vậy mà với những mảnh giấy như thế này, hắn đã thủ đoạt không biết bao nhiêu kỳ trân dị bảo trên khắp sông hồ ! Hắn đã báo là giờ Tý lấy vật, thì đừng mong ai giữ được vật đó đến giờ Sửu !

Người áo đen ngồi bên cạnh lạnh lùng buông :

-A ! Thật vậy ?

Kim Bạ Hoa thở dài :

-Mối thánh trước đây, Quyển Liêm Tử Khứ Tiểu Hầu tiếp nhận một mảnh giấy như thế, đòi hầu gia phải hiến cái chén ngọc vô giá. Hầu gia lập tức cất giấu cái chén vào một nơi vô cùng kín đáo. Muốn chắc hơn Hầu gia lại còn thỉnh hai vị Đại Dao Vệ Sĩ tại thành là Song Chưởng Phiêu Thiên Tử Hạc và Mai Hoa Kiếm Phượng Hoàng đến nhà tăng cường cuộc phòng thủ. Nhưng vô ích ! Qua giờ ước hẹn vào mật thất xem lại, Hầu gia phải một phen kinh hoàng, cái chén ngọc Cửu Long không cánh mà bay.

Người áo đen cười lạnh:

-Đó là việc củ, còn hiện tại thì Vạn Lão đầu không phải là Tước Tử Hạc, còn tại hạ, Sanh Tử Phán này cũng không phải là Phượng Hoàng ! Hà huống...

Y nhìn qua lão nhân trọc đầu ngồi lặng nơi góc tường, từ từ tiếp nối:

-Còn Anh lão tiền bối, mà bọn đạo tặc nghe đến danh, có tên nào không khiếp đảm ? Ba chúng tôi hiệp lại, nếu không chế ngự nổi một Đạo Soái Lưu Hương, phỏng trên đời này, còn tay nào làm nổi cái việc đó chứ ?

Lão già trọc đầu mở hé đôi mắt, điểm một nụ cười :

-Tây Môn huynh không nên quá thối phồng lão phu như thế ! Từ chiến dịch Văn Đài đến nay, lão phu xem mình như một kẻ thừa, một con người vô dụng không đáng được lời nhắc nhở đến nửa. Có đôi vành tai, còn kiếm được cái ăn cái uống, đôi vành tai đã mất rồi thì cầm như một phế nhân sống dở, chết dở mất đi thôi !

Lão già áo gấm là vị Tổng tiêu đầu trong Vạn thắng tiêu cục tại Bắc Kinh, tên Vạn Vô Địch, ngoại hiệu Thiết chưởng Kim tiêu, nghe mấy lời khiêm nhường nhưng có hàm chứa cái ý mỉa mai khinh ngạo của lão trọc đầu, bật cười sang sảng :

Trên giang hồ có ai không ngán sự thính tai của lão Thần Ưng chứ ? Bất quá, trong chiến dịch Văn Đài, lão vấp phải một cái bại nhỏ, song hiện tại đôi Thần nhĩ bạch y này có công dụng linh ảo gấp năm, gấp mười, lão có mất mát gì cho cam, à hòng nhún nhường khách sáo !

Thần Ưng lắc đầu cười nhẹ:

-Già ! Già quá rồi ! Vô dụng lắm rồi ! Đêm nay sở dĩ lão phu có mặt tại đây là để biết mặt vị nguyên hung trong toàn quân Đạo Tặc, mà cũng là một công tử hào sảng nhất đời. Có thể thôi, sau đó lão phu sẽ đếm chuỗi ngày tàn của một phế nhân trong thâm sơn cùng cốc...

Kim Bạ Hoa vọt hỏi:

-Nghe giang hồ truyền thuyết, Anh lão tiền bối chỉ nghe hơi thở thôi cũng đủ biết người đó nam hay nữ, bao nhiêu niên kỷ, thân phận như thế nào, và vĩnh viễn nhớ mãi, không hề nhầm lẫn dù chỉ gặp một lần thôi, dù người đó cải dạng làm sao. Có phải vậy chăng ?

Thần Ưng chớp chớp đôi mắt hí, điểm một nụ cười :

-Lời truyền thuyết trên giang hồ lắm lúc cũng khó tin lắm.

Kim Bạ Hoa rời ghế, bước đến tường vệt bức đồ mỹ nữ sang một bên. Bên trong, có một khuôn cửa kín đáo, hần mở cửa nhìn vào.

Chiếc hộp gỗ đàn hương còn đó, hần thở phào, cười nhẹ:

-Không ngờ oai danh của tam vị làm kinh khiếp tên Đạo Soái Lưu Hương đến thế ! Có lẽ hần sẽ bỏ cuộc đêm nay !

Sanh Tử Phán ngẩng mặt lên trần nhà, bật cười dài :

-Lưu Hương ! Người là ai ? Người chỉ là...

Bỗng một tiếng soạt vang lên rất khê, tiếp liền theo đó là một tràng cười ầm nhẹ vang lên, rồi một giọng nói cũng ầm nhẹ nối liền:

-Đã trót nhận Bạch Ngọc Mỹ Nhân rồi Đạo Soái Lưu Hương phải đến đây bái tạ!

Nhanh như chớp, Thiết Chưởng Kim Tiêu Vạn Nhân Địch đảo bộ vọt đến cạnh cửa sổ, đồng thời đánh ra một chưởng.

Bên ngoài, xa xa, có một bóng người cao lớn, tay cầm một vật dài độ ba thước. Người đó tiếp nối giọng ầm nhẹ:

-Giờ Tuất lấy vật, giờ Tý đến bái tạ, kể ra cũng trễ lắm rồi, mong các vị xét cho nhé !

Kim Bạ Hoa biến sắc mặt, rung rung giọng:

-Đuổi ! Đuổi theo ! Nhanh lên !

Bóng người dao động, sanh gió, gió chao ngọn đèn, Sanh Tử Phán và Thiết Chưởng Kim Tiêu đã ra đến bên ngoài.

Thần Ưng rùn vai:

-Đã chắc gì là Nọc Mỹ Nhân thật ?

Kim Bạ Hoa dậm chân :

-Tại hạ trông thấy rõ ràng ! Quyết chẳng lầm được !

Hần cũng phi thân vọt ra.

À ! Thì ra cũng biết vũ công không đến nỗi trối gà không chặt như một số công tử miệt mài trong thú yêu hoa !

Thiộc Ung lắc đầu cười lạnh lẩm nhẩm:

-Ai thì lắm kế của người chứ lão phu thì...Hừ !

Cánh cửa nơi góc phòng sau bức họa mỹ nhân, còn mở. Thần Ung từ từ đứng lên, từ từ bước mắt đăm đăm nhìn chiếc hộp.

Đột nhiên, một tiếng keng vang phía sau làm lão giật mình.

Đôi Bạch Y thần nhĩ của lão có hiệu lực thu thanh nhạy phi thường. Dù là tiếng động nhỏ lão vẫn nghe ra, nhờ vậy lão mới nghe được những tiếng phát ra từ xa, ngoài tầm thính giác thường.

Tiếng keng vừa vang lên đó, có âm hưởng quá mãnh liệt chấn động cả màng tai tưởng chừng có thể làm bung đôi vành nhân tạo. Tiếng keng phải phát ra rất gần, hoặc rất lớn, mới có âm hưởng như thế.

Thần Ung cấp tốc vọt người lên, xoay mình nửa vòng, vung song chưởng đáp xuống.

Nhưng có ma nào đâu ở phía sau lão !

Một tiếng keng thứ hai vang lên lần này thì lão chỉ nghe rõ từ ngoài cửa vọng vào cùng một lúc sà mình đáp xuống.

Lập tức, nhanh như mũi tên, lão lao mình vọt ra qua cửa.

Vừa lúc đó, một loạt tiếng keng keng nữa lại tiếp nối vang lên, tiếng của một chiếc thanh la !

Thần Ung chợt biến sắc, kêu lên thất thanh:

-Hồng ! Hồng mất rồi !

Lão bay vút trở vào đại sảnh, đảo mắt nhìn bên trong vọng cửa kín thấy chiếc hộp còn y tại chỗ, nhưng một sợi tơ màn còn rung rung nhẹ.

Thần Ung ngậy người đứng lặng, thần sắc biến đổi luôn luôn, môi lão nhếch nhếch, không rõ lão cười hay mếu, lão tự lẩm nhẩm:

-Đạo Soái Lưu Hương ! Lưu Hương ! Quả thật người lợi hại. Ta thua người keo này người đừng đắc ý vội ! Giọng nói của người đã lọt vào tai ta rồi, dù cho người ẩn trốn góc bể ven trời vẫn có một ngày ta tìm ra người !

Có tiếng y phục quét gió phía sau lưng. Thần Ung quay lại. Sanh Tử Phán, Thiết Chưởng Kim Tiêu và Kim Bạ Hoa trở vào.

Thiết Chưởng Kim Tiêu cầm chiếc hộp có đựng Ngọc Mỹ Nhân dài ba thước, vừa đi vừa cười ròn rả:

-Hắn lừa bọn mình. Hắn có lấy được gì đâu ? Đây là một tượng hình Ngọc Mỹ Nhân giả, giả một cách quá thô sơ, nhìn là biết ngay !

Sanh Tử Phán cười mỉa :

-Tuy là vật giả, bán đi cũng được mấy lượng bạc, thừa chi một bình rượu ngon ! Y cười lớn:

-Kể từ hôm nay, Đạo Soái Lưu Hương sẽ vĩnh viễn ôm nhục trốn rí một nơi !

Thần Ưng thoáng nhìn họ với ánh mắt thương hại, rồi nhìn tượng hình Ngọc Mỹ Nhân nơi tay Thiết Chưởng Kim Tiêu Vạn Vô Định:

-Đó là vật giả, còn vật thật ở đâu ?

Kim Bạ Hoa vụt biến sắc, run run giọng:

-Vật thật...Vật thật ở tại chỗ củ chứ ở đâu !

Hắn chạy bay qua vọng cửa bí mật mở nhanh chiếc hộp gỗ đàn hương và hắn rú lên một tiếng, rồi ngã nhào bất tỉnh.

Vạn Vô Định bước tới một bước, nhìn vào chiếc hộp. Mỹ Nhân Bạch Ngọc thật biến đâu mất; thay vào đó, một vuông lụa hồng đồng loại với vuông lụa ghi bài tứ tuyệt, cũng có mấy hàng chữ.

Lão cầm nhanh lên đọc:

“Công tử Bạ Hoa mất của

Đạo Soái Lưu Hương đạo trắng.”

oOo

Thời tiết đã vào trung hạ, nhưng hơi ẩm của dư xuân vẫn còn, không vì ngọn lửa hè làmoi bức như mọi năm nên coin người vô cùng thoải mái.

Thoải mái nhất là những lễ vượt trùng dương, ngọn gió xuân muộn không dao động mặt nước đến hải hùng. Chỉ có những lúc biển lặng, sóng êm, người đi biển mới hưởng tận cái thú ra khơi.

Trên mặt biển, một con thuyền to lớn, chạm trổ tân kỳ, màu sắc rực rỡ, đang rẽ nước lướt đi. Cánh buồm giương phồng lồng lộng trong không gian, uy nghi kiêu hùng.

Trên sàn thuyền lộ thiên, nơi đầu mũi, một người lực lưỡng trần mình nằm tắm nắng, những thớ thịt vòng to chứng tỏ người đó công lực sung mãn, huyết khí phương cương.

Đôi tay ôm một vật gì xem chừng quý giá lắm. Có lẽ người đó ngẩn nhìn vật ấy thỏa mãn rồi, hiện tại đôi mắt nhắm nghiền, không rõ đang ngủ hay thức.

Một lúc sau từ khoang trong, một thiếu nữ bước ra, vận áo đỏ, mớ tóc đen huyền bay lượn theo làn gió nhẹ vờn quanh đôi mắt đen, tóc phản chiếu với màu da trắng hồng. Thiếu nữ vận áo không tay, để lộ hai cánh tay tròn mịn như ngà chuối, đôi bàn chân cũng trắng hồng, màu trắng hồng của hạng cành vàng lá ngọc.

Dĩ nhiên, không cần nói rõ cũng hiểu thiếu nữ đẹp vô cùng.

Thiếu nữ đến gần người đang nằm, lấy chân hất nhẹ vào chân người đó.

Người đó dịch chân sang một bên, nhẹ trách:

-Điềm nhi ! Vĩnh viễn ngươi không thể an tĩnh được một phút giây nào à ?

Tuy giọng nói hơi trầm một chút, song nghe hấp dẫn lạ.

Một tràng cười trong trẻo vang lên, tiếp theo là một giọng nói dịu dàng:

-Sai ! Đạo Soái cũng có lúc đoán sai như thường !

Người đó vươn vai, uốn lưng, nghiêng qua một bên. Ánh tà dương chiếu ngay vào mặt, song đôi mắt còn nhắm nghiền vì sợ chói.

Trong cái dấn nằm uể oải, người đó có vẻ hấp dẫn vô cùng, sự hấp dẫn của một thân hình đầy nhựa sống, kiêu hùng, đầy khí phách hiên ngang.

Chỉ có vành môi, hơi nghiêm lạnh một chút, vành môi đó, nếu khép kín, thì trông rất tàn khốc, nhưng lúc hé ra, lại vẻ thành nụ cười dịu ấm, làm tiêu tan cái khắc khổ tàn nhẫn ngay.

Trước khi mở mắt người đó đưa bàn tay che lên cho ánh nắng không dọi vào.

Chàng nhoẻn miệng cười:

-À ! Lý Hồng Tụ cô nương ! Mong cô nương tha cho, đừng quấy rầy mãi kẻ hèn này ! Một Tống Diêm Nhi cũng đã đủ lắm rồi ! Nếu thêm cô nương nữa ai mà chịu nổi !

Lý Hồng Tụ cười ngặt ngheo:

-Tiểu Phi thiếu gia ! Thế ngoài Tống Diêm Nhi ra không còn ai được động đến thiếu gia sao ?

Tiểu Phi vỗ tay nhẹ nhàng xuống sàn thuyền :

-Cho tôi xin ! Ngồi xuống đây, có chuyện gì hay, kể chi tôi nghe với, sự gì có kết cuộc khoái lạc một chút nhé, những việc bi thảm thì tôi đã ngấy lắm rồi !

Lý Hồng Tụ bữu môi lệch qua một bên:

-Tôi không ngồi ! Tôi không kể chuyện ! Tôi sợ ánh thái dương lắm ! Ánh thái dương sẽ làm nhức đầu, ánh thái dương sẽ làm đen da, xấu người đi ! Tôi không hiểu tại sao Đạo Soái lại thích ánh thái dương !

Nàng nói không ngồi, nhưng nàng vẫn ngồi xuống. nàng nói sợ nắng nhưng nàng vẫn phơi mình dưới nắng. Nàng duỗi hai chân ra, kéo ống quần lên, bày hai ông chân trắng nõn mịn màng.

Tiểu Phi điểm một nụ cười:

-Ánh thái dương quý lắm chứ ! Con người không sợ ánh thái dương tức là con người thích ánh sáng, phàm sống trong ánh sáng, người ta không hành động vô sĩ hèn hạ được. Vô luận là ai, trong ánh sáng, không thể có chủ ý hèn hạ được ! Muốn manh tâm làm điều gì mờ ám, người ta phải tìm chỗ tối, chỗ kín mà hoạch định mưu đồ, nhất định không bao giờ dám chường mặt ra chỗ sáng ! Bởi bóng tối là đồng lõa của tà tâm kia mà !

-Không hẳn đúng như vậy, bằng cố là tôi đang phơi mình trong ánh nắng đây, mà tôi đang nghĩ đến một việc mờ ám !

Tiểu Phi nheo mắt :

-Việc mờ ám đó là cốt làm sao cho tôi ngồi lên có phải thế không ?

Lý Hồng Tụ vỗ tay:

-Thiếu gia đúng là một con quỷ ! Không việc gì qua được con mắt của thiếu gia !

Nàng chấm dứt tràng cười nghiêm giọng:

-Nhưng thiếu gia cũng nên ngồi lên đi, từ lúc đi Bắc Kinh trở về đây, ngày nào như ngày ấy, vẫn lười, lười như không còn sinh lực nữa vậy ! Mãi rồi sẽ biến thành một trường ngoại công tử cũng nên !

Tiểu Phi chép miệng thở dài:

-Lý muội làm cho ngu huynh nhớ đến ông thầy dạy ngu huynh lúc còn thơ ấu ! Chỉ thiếu có bộ râu !

Lý Hồng Tụ liếc xéo chàng. Chàng nhoẻn miệng cười tươi, tiếp nối:

-Lần đến kinh thành vừa rồi, ngu huynh có dịp mở rộng kiến văn hơn ! Ngu huynh gặp không biết bao nhiêu anh hùng hào kiệt, thành danh trên chốn giang hồ, tưởng sao chứ những tay như vậy mà xưng anh hùng hào kiệt, ngu huynh cho là một sự lạm dụng danh từ trắng trợn !

Chàng dừng lại một chút, rồi tiếp :

-Trừ cái lão Thần Ưng ra, còn hai cây thịt một là Thiết Chưởng Kim Tiêu Vạn Vô Địch, một khác là Sanh Tử Phán Thôi Năng, họ xưng là hảo thủ võ lâm, ngu huynh xuất hiện trước mặt họ như tại chỗ không người ! Nghe nói Sanh Tử Phán Thôi Năng sử dụng phán quan bút tài tình có thể điểm đủ hai trăm mười tám huyết đạo trên người địch thủ trong một phút vậy mà ngu huynh phớt ngang qua y, y chẳng hay biết gì cả !

Chàng bật cười ha hả, ra vẻ đắc ý lắm !

Lý Hồng Tụ mỉm cười:

-Luận về khinh công, trên chốn giang hồ có tay nào sánh được Đạo Soái ? Bọn stp làm gì phát giác nổi sự xuất hiện của thiếu gia ngay bên cạnh họ ?

Rồi nàng neho mắt trêu một câu:

-Thiếu gia đeo xong bùa mình tự vẽ cho mình rồi chứ ?

Tiểu Phi điềm nhiên:

-Rồi ! Tại hạ chờ nghe cô nương phân phó đây !

Lý Hồng Tụ cười tươi, đưa tay phát nhẹ vào vai chàng, đoạn thốt:

-Trước hết, tôi thuật qua một vài sự việc đã làm...

Nàng lấy một quyển sổ trong tay áo, lật vài trang, đoạn đọc:

-Số hàng hóa từ Tế Nam về bán được ba mươi vạn lượng. Chi ra các khoản sau đây: Trợ cấp một vạn lượng cho vợ góa của Vương Tiêu đầu trong Long Hồ tiêu cục và họ Triệu, giúp một ngàn lượng cho Huỳnh tú tài trong việc tang ma, một ngàn năm trăm lượng cho Triệu Quốc Minh sắm sinh lễ thành hôn, còn họ Trịnh thì...

Tiểu Phi khoát tay, thở dài :

-Biết rồi ! Cái việc đó cô nương cần gì phải nhắc lại ?

Lý Hồng Tụ lườm chàng:

-Cái gì cũng phải phân minh, nhất là việc tiền bạc. Có phân minh lương tâm chúng ta mới an, có phân minh cái danh Đạo Soái mới sáng chói ! Như vậy, tổng kết lại, số bạc ba mươi lượng thu đã chi ra trọn vẹn. Trong số lợi tức riêng năm vạn lượng thu hoạch tại Điền gia trang của thiếu gia, tôi cũng đã xuất ra hết bốn vạn rồi...

Tiểu Phi cười khổ:

-Hiền muội không thể dành lại cho ngu huynh khá hơn à ?

Lý Hồng Tụ trách nhẹ:

-Lưu huynh hưởng thụ như vậy vẫn còn chưa đủ hay sao mà đòi hơn ! Đã có lời truyền thuyết trên giang hồ rồi đấy, thiên hạ cho rằng Lưu huynh mượn công che tư, xài riêng phần lớn, chắt tể phần nhỏ. Nào ai biết được Lưu huynh tiêu pha phần lớn tư sản mình đâu ?

Tiểu Phi cười mỉa:

-Thiên hạ nói gì mặc họ, chúng ta cứ giữ vững chủ trương, làm điều công ích mà ngăn ngại trước những dư nông cạn, thì làm sao đạt đích ? Còn riêng về sự huy hoắc của ngu huynh tự nhiên sanh ra trên đời phải hưởng thụ khoái lạc miễn mình có những phương tiện chánh đáng giúp hưởng thụ là không còn sợ lương tâm dần vật.

Chàng nhìn thẳng vào mặt Lý Hồng Tụ :

-Bỗng dưng Lý muội lại phát sanh tục niệm, mất hẳn vẻ thoát trần của ngày nào cũng lạ.

Lý Hồng Tụ cười nụ:

-Chỉ vì muội quá lo lắng cho Lưu huynh !

Bỗng có tiếng gọi ới ới từ dưới khoang thuyền vọng lên:

-Đã hót vớ nhau bằng thích chưa ? Nếu không còn hót nữa thì xuống đây mà dùng bữa ! Thức ăn đã nguội rồi, không ai dư công hâm đi hâm lại đâu !

Câu nói phát xuất thổ âm Nam quốc rất lạ tai đối với Tiểu Phi và Lý Hồng Tụ, âm thanh nghe ấm dịu lạ, không khác nào một điệu nhạc huyền bí, càng nghe càng thích thú, càng khó hiểu càng mê ly.

Lý Hồng Tụ đưa cao hai tay lên không:

-Cao thiên ơi ! Nàng không thể dùng một ngôn ngữ nào khác hơn cho thiên hạ dễ nghe chăng ?

Tiểu Phi cười nhẹ :

-Đừng trách nàng ! Nàng cực khổ lo liệu bữa ăn, lo xong rồi mà chẳng ai ngó ngang tới, tự nhiên nàng bức, khi con người ta bức, thì tử thân nhớ đến bản thân, là nhớ đến nguồn gốc, gia hương, tránh sao khỏi thổ lộ ý niệm qua thổ ngữ.

Chàng với tay, nắm lấy tay Lý Hồng Tụ đứng lên.

Lý Hồng Tụ vỗ nũng:

-Sự việc gì Lưu huynh cũng tìm cách che chở cho nàng ! Thảo nào mà nàng chẳng...

Đột nhiên nàng biến sắc kêu lên:

-Lưu huynh xem kìa ! Vật gì thế ?

Dưới ánh dương quang, bồng bềnh trên sóng nước, một xác người sắp sửa tấp vào mạn thuyền.

Tiểu Phi bước đến sàן thuyền, nhìn xuống biển một thoáng, rồi lấy một cuộn thùng, kết thông lọng nhắm ngay xác chết quăng đây.

Với thủ pháp của Đạo Soái, dùng dây vớt xác không phải là việc khó khăn gì. Chỉ một phút sau, cái xác được kéo lên sàן thuyền.

Xác chết vận y phục gấm, gương mặt nám đen vì ánh nắng, toàn thân hơi sình.

Tiểu Phi lắc đầu:

-Vô phương cứu !

Lý Hồng Tụ nhìn hai tay xác chết, nhận thấy nơi ngón giữa và ngón áp út bàn tay tả có ba vòng phao tay nơi mỗi ngón, chế kuyện bằng chất hợp kim màu đen.

Bàn tay hữu không có mang phao, nhưng dấu đeo hằn rõ.

Lý Hồng Tụ cau mày:

-Thất tinh phi hoàn ! Đây có lẽ là xác chết của môn đệ Thiên tinh bang.

Tiểu Phi gật đầu:

-Nếu là một môn hạ của Thiên Tinh bang thì nói gì ? Các chết này là của Tả Hựu Tranh tước hiệu Thất tinh đoạt hồn, Bang chủ Thiên tinh bang. Điều đáng lấy làm lạ là Thiên tinh bang hùng cứ vùng Hoán Nam cách đây hàng ngàn dặm, tại sao Thất tinh đoạt hồn Tả hựu Tranh lại chết ở đây ?

Lý Hồng Tụ kiểm soát khắp xác chết, đoạn thốt:

-Không có một vết thương tích nào cả ! Có lẽ y chết vì ngộp nước !

Tiểu Phi lắc đầu, không cho sự nhận xét của Lý Hồng Tụ là đúng, chàng cởi chiếc áo của xác chết, trông thấy nơi thanh sườn thứ năm bên tả ngực, giữa hai huyệt Nhũ căn và Kỳ môn có dấu bàn tay nửa đỏ nửa đen.

Lý Hồng Tụ khẽ thở dài :

-Chu sa chưởng !

Tiểu Phi tiếp nối:

-Gần đây, Chu sa môn nổi danh lừng lẫy trên giang hồ, môn hạ đệ tử thuộc hạng cao thủ gồm trên một trăm bảy mươi người, song kể về tài lực, bất quá chỉ có độ ba tay là trên hẳn Thất tinh đoạt hồn Tả HựuT ranh.

Lý Hồng Tụ gật đầu:

-Phải, trong bọn chúng, những tay xuất sắc nhất là họ Dương, họ Phùng và họ Tây Môn.

Tiểu Phi mơ màng:

-Chu sa môn với Thiên tinh bang có ân oán gì với nhau chứ ?

Lý Hồng Tụ trầm ngâm một chút:

-Ba mươi bảy năm trước đây, vị Hương chủ Hình đường trong Thiên tinh bang cưới con gái thứ hau của Phùng Phong Chưởng môn nhân Chu sa môn. Hai năm sau, vị cô nương đó bỗng nhiên chết đi một cách mờ ám. Phùng Phong có đến tận Hoán Nam hỏi tội Chu sa môn. Mặc dù sau này, tra cứu ra thì vị cô nương đó quả thật thọ bệnh bất ngờ mà chết chứ không do một nguyên nhân nào mờ ám cả. Tuy nhiên, hai môn phái đoạn giao với nhau từ ấy !

Tiểu Phi lại hỏi:

-Chỉ đoạn giao thôi à ? Như vậy cũng chưa lấy gì làm quan trọng đến nỗi đôi bên có sự thanh toán lẫn nhau như thế này ?

Lý Hồng Tụ mỉm cười :

-Nếu chỉ có vậy thôi thì nói làm gì ? Hai mươi lăm năm trước, Thiên tinh bang cướp đoạt một số hàng hoá do tiêu cực của đệ tử Chu sa môn hộ tống. Lúc đó, Phùng Phong lâm bệnh nặng, chết đimôn đồ đang tuyển chọn chưởng môn kế vị, thành thử Chu sa môn không kịp phản ứng. Mãi đến một năm sau, không rõ trong Thiên tinh bang, chạng chúng xử trí với nhau thế nào mà những tên cướp đoạt hàng hoá của Chu sa môn bảo tiêu lại đến Chu sa môn thọ tội. Tuy nhiên, số hàng hóa đó không hề giao hoàn lại cho Chu sa môn.

Nàng thuật lại chuyện xưa rất rành rẽ đầy đủ chi tiết theo thứ tự thời gian, không khác nào việc nhà, ký ức của nàng cũng đáng ngại lắm.

Tiểu Phi tán:

-Ký ức của Lý muội đáng sợ đấy ! Ký ức đó như một kho tàng sự tích, như một quyển sử vũ lâm, ghi chép đầy đủ mọi sự việc...

Chàng mỉm cười:

-Nhưng sự việc đó xảy ra trên hai mươi năm rồi, nếu có thù oán trọng đại gì giữa nhau họ đã thanh toán ngay từ lúc đó, hà tất phải đợi đến hôm nay ? Theo ngu huynh nghĩ, vượt nghìn dặm theo dõi Tả Hựu Tranh đến đây để hạ sát, hẳn Chu sa môn còn có lý do khác hơn là việc năm xưa.

Vừa lúc đó một thiếu nữ từ khoang thuyền trong bước ra, trách yêu:

-Hai người định lờ đi, không kể gì đến lời kêu gọi của tôi cả à ? Thức ăn nguội lạnh hết rồi, không ai dư công hâm nóng lại đâu !

Nàng vận bộ y phục thùng thùng, màu vàng nhạt để chân không, đôi ông chân bày ra trắng nõn nà, tròn lẳn như ngọc chuốt.

Tóc nàng đen nhánh, gióc thành đôi bím nhỏ bỏ lồng thòng hai bên vai, nơi bím tóc có cài mấy hạt châu chớp sáng, màu tóc đen phản nánh với làn da mặt trắng hồng, ánh chớp hạt châu tranh sáng với đôi mắt đen láy của nàng như hai điểm sao ngời ngời linh động...

Nàng cố ý tỏ vẻ giận dữ, nhưng vừa xuất hiện, trông thấy xác chết vội kêu lên một tiếng hãi hùng, quay mình lại, thụt vào khoang trong, nhanh hơn lúc xuất hiện gấp mấy lần.

Lý Hồng Tụ được dịp cười chế nhạo:

-Điềm Nhi thừa can đảm làm bất cứ việc gì, nhưng không nhìn nổi một xác chết, thấy xác chết là nàng xỉu ngay, cho nên tôi thường bảo, người sống đừng hòng dọa cho nàng sợ, chỉ có xác chết là làm cho nàng bạt vía thôi.

Tiểu Phi không lưu ý lắm đến sự xuất hiện của Điềm Nhi và lời bốn cột của Lý Hồng Tụ, chàng nhìn xuống mặt biển từ từ thốt:

-Rồi Lý muội xem ! Sẽ còn nhiều xác chết trôi đến nữa, chứ không phải chỉ một mà thôi đâu !

Lý Hồng Tụ chưa kịp nói gì, từ khoang trong, một chiếc mâm to được đưa ra trên mâm có bồ câu rán, có gà hấp, có cá chưng, có thịt, có cơm có rượu bồ đào !

Đúng như Điềm Nhi đã bảo, thức ăn nguội lạnh từ lâu, mở đóng văng theo vành tô bát, điểm lốm đốm như những hạt bạch châu.

Kể về lượng, mâm cơm đó thừa cho mười người ăn, kể về phẩm thức ăn đó chỉ có những gia đình vương hầu, gia dĩ lại là bữa cơm thường lệ suy ra lối sống của Tiểu Phi hiện thời kể cũng phong lưu đúng mức !

Dĩ nhiên, mâm cơm đó do Tống Điềm Nhi đưa ra, nàng đưa ra chứ không dám chường mặt, sợ nhìn thấy xác chết bên cạnh be thuyền.

Nàng đứng nép bên trong, thốt vọng ra :

-Đấy, mang ra trước khoang thuyền mà ăn đi ! Ăn xong gọi tôi dọn dẹp !

Lý Hồng Tụ cười ròn :

-Tại sao người không đích thân mang đến đây ? Muốn nói gì thì ra đây mà nói, đứng xa quá, giọng lại khó nghe, ai hiểu người muốn nói gì ?

Tống Điềm Nhi xì một tiếng:

-Tiểu quỷ ! Người không hiểu sao người còn bảo ta mang ra cho người ?

Lần này thì nàng không dùng thổ ngữ. Lý Hồng Tụ vỗ tay reo lên:

-A ha ! Tống Điềm Nhi hôm nay lại bỏ cái giọng Nam Quốc rồi đó ! Ai muốn nghe, lại đây mà nghe !

oOo